

ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ประจำปี 2568

โดย IMD World Competitiveness Center

ภาพรวมผลการจัดอันดับระดับโลก

ในปี 2568 IMD World Competitiveness Center ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ได้ทำการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของ 69 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก¹ โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร ณ ไตรมาสแรก ปี 2568 และข้อมูลเชิงประจักษ์ (Hard data) ปี 2568 ซึ่งยังคงจัดอันดับโดยประเมินเขตเศรษฐกิจต่าง ๆ ใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) 2) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) 3) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และ 4) โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) และมีการเพิ่มตัวชี้วัดใหม่ในปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ 3 ตัวชี้วัด และด้านโครงสร้างพื้นฐาน 3 ตัวชี้วัด

ผลการจัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขัน ประจำปี 2568 จากทั้งหมด 69 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก สวิตเซอร์แลนด์กลับขึ้นมาครองอันดับ 1 ในปีนี้ จากความแข็งแกร่งของประสิทธิภาพภาครัฐ (Government Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ที่สามารถรักษาขีดความสามารถทั้ง 2 ด้านข้างต้นอยู่ในอันดับสูงสุดของการจัดอันดับมาอย่างยาวนานตลอด 4 ปี ตั้งแต่ปี 2565 ในขณะที่ **สิงคโปร์** ตกลงมาอยู่อันดับ 2 จากปัจจัยประสิทธิภาพภาคเอกชน (Business Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ขยับอันดับลงค่อนข้างมากมาอยู่ที่อันดับ 8 และ 6 ตามลำดับ **อันดับ 3 ฮังการี** ปรับอันดับดีขึ้น 2 อันดับจากปีที่แล้ว เป็นผลมาจากอันดับขีดความสามารถที่ดีขึ้นของทุกปัจจัย โดยเฉพาะประสิทธิภาพภาคเอกชน (Business Efficiency) และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ที่ดีขึ้นถึง 5 อันดับจากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 2 และ 6 ของโลกตามลำดับ

ทั้งนี้ เขตเศรษฐกิจที่ได้รับการจัดอันดับสูงสุด 10 อันดับแรกยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจเดิมๆ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีเพียงกาตาร์ที่ก้าวเข้าสู่ 10 อันดับแรกเป็นครั้งแรกในปีนี้ ในขณะที่นอร์เวย์ซึ่งเคยอยู่ในอันดับที่ 10 เมื่อปีที่แล้วมีอันดับลดลงไปอยู่ในอันดับที่ 12 ในปีนี้ และสหรัฐอเมริกาซึ่งได้ตกลงจากกลุ่มนี้ต่อเนื่องเป็นเวลา 2 ปีตั้งแต่ปี 2567 โดยอยู่ในอันดับที่ 12 และ 13 ตามลำดับ โดยเขตเศรษฐกิจที่ได้รับการจัดอันดับในอันดับ 4-10

¹ หมายเหตุ: ในปี 2568 นี้ มีเขตเศรษฐกิจที่เข้าร่วมการจัดอันดับเพิ่มเติม 3 เขตเศรษฐกิจจากปีที่แล้ว ได้แก่ โอมาน เคนยา และนามิเบีย และไม่เข้าร่วมจัดอันดับในปีนี้ 1 เขตเศรษฐกิจคือ อิสราเอล

ในปี 2568 ได้แก่ อันดับ 4 เดนมาร์ก ลดลงจากอันดับ 3 ในปีที่แล้ว อันดับ 5 สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ อันดับ 6 ไต้หวัน ที่ต่างขยับขึ้น 2 อันดับจากปี 2567 อันดับ 7 ไอร์แลนด์ ลดลง 3 อันดับ อันดับ 8 สวีเดน ที่อันดับลดลง 2 อันดับจากปีก่อน อันดับ 9 กาตาร์ ดีขึ้น 2 อันดับจากปีที่แล้ว และอันดับ 10 เนเธอร์แลนด์ ที่ขยับอันดับลง 1 อันดับจากปี 2567

นอกจากนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับพัฒนาการของเขตเศรษฐกิจในตะวันออกกลางที่ทยอยเข้าสู่การจัดอันดับของ IMD ในช่วงที่ผ่านมา และมีอันดับความสามารถในการแข่งขันดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยในปีนี้มี 2 เขตเศรษฐกิจอยู่ในกลุ่มที่มีอันดับสูงสุด 10 อันดับแรก ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และกาตาร์ ในขณะที่อีกหลายเขตเศรษฐกิจก็อยู่ในอันดับที่ค่อนข้างดีและพัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้เป็นเพราะรัฐบาลของเขตเศรษฐกิจเหล่านี้ได้กำหนดให้การยกระดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศเป็นวาระสำคัญของประเทศ มีการจัดตั้งหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการขับเคลื่อนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

ด้านตัวชี้วัด มีตัวชี้วัดใหม่ที่ IMD ได้เพิ่มเติมตัวชี้วัดใหม่ ที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ (Hard data) ในปัจจัยประสิทธิภาพของภาครัฐ 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ Freely Elected Government ซึ่งวัดเกี่ยวกับอำนาจในการตัดสินใจและกำหนดนโยบายของรัฐของผู้บริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ Passport Freedom ที่พิจารณาจาก Country Welcoming และ Passport Mobility ที่พิจารณาจำนวนประเทศที่เขตเศรษฐกิจนั้น ๆ เปิดให้มี

free visa และ visa on arrival ประกอบกับจำนวนประเทศที่ผู้ถือพาสปอร์ตของเขตเศรษฐกิจนั้นได้รับ free visa หรือ visa on arrival **Media Bias** ซึ่งวัดความเท่าเทียมของสื่อสิ่งพิมพ์/กระจายเสียง ในการรายงานข่าว พรรคการเมือง/ผู้สมัคร ว่ามีความยุติธรรมและมีสัดส่วนเหมาะสมหรือไม่ และเพิ่มในปัจจัยโครงสร้างพื้นฐาน 3 ตัวชี้วัด ได้แก่ **Patent Publications For AI-Related Technology** คือจำนวนสิทธิบัตรเกี่ยวกับเทคโนโลยี AI ที่ได้รับการเผยแพร่ **Food Waste** ปริมาณเศษอาหาร (หน่วยกิโลกรัม) ต่อประชากร ที่มาจากครัวเรือน การให้บริการ และการค้าปลีกต่าง ๆ และสุดท้าย **Environmental Performance Index** ที่วัดประสิทธิภาพของนโยบายรัฐที่ส่งผลด้านสิ่งแวดล้อม

ผลการจัดอันดับของไทย

ปี 2568 ในภาพรวม ไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันอยู่ที่อันดับ 30 จาก 69 เขตเศรษฐกิจทั่วโลก ปรับลดลง 5 อันดับจากอันดับที่ 25 ในปีที่แล้ว อย่างไรก็ตาม ไทยมีผลคะแนนสุทธิลดลงจาก 72.51 มาอยู่ที่ 71.32 ในปีนี้ ซึ่งสวนทางกับเขตเศรษฐกิจอื่น ๆ ส่วนใหญ่ที่ในปีนี้มีภาพรวมผลคะแนนสุทธิโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณาปัจจัย 4 ด้านที่ใช้ในการจัดอันดับ ไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันลดลงจากปีที่แล้วในทุกด้าน โดยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government efficiency) มีอันดับลดลงมากที่สุดถึง 8 อันดับ โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) และประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ที่ต่างอันดับลดลงจากปีที่แล้ว 4 อันดับ และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ลดลงจากปีที่แล้ว 3 อันดับ โดยมีประเด็นสำคัญในแต่ละด้าน ดังนี้

- ด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance):** ภาพรวมอันดับขยับลงจากปี 2567 เล็กน้อย 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 8 ในปี 2568 สาเหตุหลักจากปัจจัยย่อยการลงทุนระหว่างประเทศ (International Investment) ที่ไทยอันดับลดลงจากปีก่อนถึง 6 อันดับ จากอันดับ 24 ในปี 2567 มาอยู่ที่อันดับ 30 จากอันดับที่ลดลงอย่างมากของ 4 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) ได้แก่ 1.3.15 Portfolio Investment Liabilities 1.3.06 Direct investment flows inward (% of GDP) และ 1.3.05 Direct investment flows inward (\$bn) รวมถึง 1.3.14 Portfolio investment assets และอีก 1 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) คือ 1.3.13 Relocation threats of business ที่อันดับลดลงอย่างมากถึง 12 อันดับจากปีที่แล้ว สะท้อนให้เห็นถึงความกังวลของภาคธุรกิจจากการย้ายฐานที่ตั้งของธุรกิจต่ออนาคตเศรษฐกิจไทย การจ้างงาน (Employment) อันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปีก่อนอยู่ที่อันดับ 3 ในขณะที่ อีก 3 ปัจจัยย่อยมีอันดับดีขึ้น ได้แก่ ระดับราคาและค่าครองชีพ (Prices) อันดับดีขึ้นจากปี 2568 ถึง 4 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 13 จากมูลค่าที่ดีขึ้นของ 3 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 1.5.02 Cost-of-living index 1.5.05 Food costs และ 1.5.06 Gasoline prices การค้าระหว่างประเทศ (International Trade) ดีขึ้นจากปีที่แล้ว 2 อันดับ จากมูลค่าที่ดีขึ้นอย่างมากของ 2 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 1.2.25 Tourism receipts และ 1.2.11 Exports of goods – growth และเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic

Economy) อันดับดีขึ้นจากปีก่อน 1 อันดับ โดยมีตัวชี้วัดที่อันดับดีขึ้นจากปีก่อนอย่างมากถึง 28 อันดับ คือ 1.1.17 Government consumption expenditure – real growth ที่อันดับ 37 ในปีนี้

- **ด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency):** ภาพรวมอันดับลดลงจากปีที่แล้วถึง 8 อันดับ จากอันดับ 24 มาอยู่ที่อันดับ 32 โดย **ปัจจัยย่อยที่มีอันดับลดลง คือ กรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework)** ลดลง 10 อันดับจากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 49 ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากอันดับที่ลดลงค่อนข้างมากของ 4 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 2.3.10 Adaptability of government policy 2.3.11 Transparency 2.3.12 Bureaucracy และ 2.3.13 Bribery and corruption แสดงถึงความเชื่อมั่นต่อภาครัฐในประเด็นต่าง ๆ ข้างต้นที่น้อยลง และ 2 ตัวชี้วัดใหม่ในหมวดนี้ คือ **2.3.17 Freely Elected Government** อันดับ 57 และ **2.3.18 Passport Freedom, Passport Mobility และ Country Welcoming** อันดับ 56 ที่ไทยยังมีอันดับค่อนข้างน้อยจาก 69 เขตเศรษฐกิจในปี
- การคลังภาครัฐ (Public Finance)** ลดลง 9 อันดับ เป็นผลมาจากอันดับที่ลดลงค่อนข้างมากของ 3 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 2.1.07 Public Finance 2.1.08 Tax Evasion และ 2.1.09 Pension Funding และ **กฎหมายธุรกิจ (Business Legislation)** ลดลงเล็กน้อย 1 อันดับ มาอยู่อันดับ 40 จาก 1 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) 2.4.07 Government subsidies ที่ลดลงถึง 26 อันดับจากปีก่อน และ 4 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 2.4.11 Parallel economy 2.4.09 State ownership of enterprises 2.4.10 Competition legislation และ 2.4.03 Public sector contracts ในขณะที่ **ปัจจัยย่อยนโยบายภาษี (Tax Policy)** มีอันดับคงที่เท่ากับปีก่อน ส่วนกรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) อันดับดีขึ้น 2 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 45 จาก 2 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) ที่อันดับดีขึ้นอย่างมาก คือ 2.5.15 Disposable income และ 2.5.13 Unemployment rate – gender ratio อันดับ 47 และ 1 ตัวชี้วัดใหม่ในหมวดนี้ คือ 2.5.17

Media Bias อันดับ 49 ที่ไทยยังมีอันดับค่อนข้างน้อย ผลข้างต้นเป็นการสะท้อนความเห็นของผู้บริหารภาคธุรกิจ ต่อความเชื่อมั่นในการบริหารภาครัฐ และบทบาทในการส่งเสริมให้ภาคเอกชนไทยสามารถแข่งขันได้ และความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน

- **ด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency):** ภาพรวมปรับอันดับลดลงจากปี 2567 ถึง 4 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 24 ในปี 2568 สาเหตุมาจากอันดับที่ลดลงของทุกปัจจัยย่อยในด้านนี้ ยกเว้นเพียงผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency) ที่ดีขึ้น 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 39 จากการขยับอันดับขึ้น 3 อันดับของ 1 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 3.1.02 Overall productivity (PPP) – real growth มาอยู่ที่อันดับ 7 แต่เมื่อพิจารณาตัวชี้วัดของผลิตภาพรายอุตสาหกรรมพบว่ายังคงอยู่ในอันดับต่ำ ทั้งนี้ ปัจจัยย่อยภาคการเงิน (Finance) อันดับลดลงมากที่สุดถึง 12 อันดับจากปีก่อน ส่วนใหญ่มาจากอันดับที่ลดลงค่อนข้างมากของตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 3.3.14 Shareholders' rights 3.3.19 Corporate debt 3.3.16 Credit และ 3.3.17 Venture capital รวมถึงตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับตลาดหุ้นของไทย ที่อันดับลดลงมาก คือ 3.3.13 Stock market index และ 3.3.08 Stock markets การบริหารจัดการ (Management Practices) ที่ไทยปรับอันดับลงจากปีก่อนถึง 11 อันดับมาอยู่อันดับ 26 ในปีนี้ เพราะการลดลงของอันดับที่เป็นตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นผู้บริหาร (EOS) เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็น 3.4.06 Auditing and accounting practices 3.4.05 Corporate boards 3.4.02 Changing market conditions 3.4.03 Opportunities and threats และ 3.4.01 Agility of companies **ทัศนคติและค่านิยม (Attitudes & Values)** ลดลง 4 อันดับมาอยู่อันดับ 22 จากการที่ทุกตัวชี้วัดในหมวดนี้ซึ่งเป็นตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นผู้บริหาร (EOS) ทั้งหมดมีอันดับลดลง ยกเว้น 3.5.04 Flexibility and adaptability ที่ดีขึ้น 5 อันดับ จากปี 2567 มาอยู่อันดับ 22 และตลาดแรงงาน (Labor Market) ลดลง 3 อันดับ มาอยู่อันดับ 17 จากอัตราการเติบโตของกำลังแรงงานที่ลดลงมากของตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) 3.2.14 Labor force growth รวมถึง 3.2.18 Foreign

labor force – migrant stock และ 2 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นผู้บริหาร (EOS) ที่มีอันดับลดลงค่อนข้างมาก ได้แก่ 3.2.22 Brain drain และ 3.2.23 Foreign highly skilled personnel ยกเว้น 3.5.04 Flexibility and adaptability ที่ดีขึ้น 5 อันดับ จากปี 2567 มาอยู่อันดับ 22 จากผลข้างต้น สะท้อนถึงความเห็นของผู้บริหารภาคธุรกิจ ต่อศักยภาพในการแข่งขันของภาคเอกชนไทยที่ลดลงในหลายด้าน รวมถึงตลาดการเงิน การลงทุนและแรงงานของไทย ซึ่งต้องให้ความสำคัญและเร่งทำให้เกิดความเชื่อมั่นมากขึ้น

- **ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure):** ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีอันดับต่ำกว่าปัจจัยด้านอื่นมาโดยตลอด ยังคงปรับอันดับลดลงจากปี 2567 ถึง 4 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 47 ในปีนี้ สาเหตุมาจากอันดับที่ลดลงของทุกปัจจัยย่อยในด้านนี้ ยกเว้นเพียงโครงสร้างด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) ที่ดีขึ้น 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 37 จากการขยับอันดับขึ้นของตัวชี้วัดด้านทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิบัตร กล่าวคือ 4.3.21 Intellectual property rights และ 4.3.17 Patent grants ที่อันดับดีขึ้น 8 และ 5 อันดับตามลำดับ นอกจากนี้ หมวดนี้ยังมี 1 ตัวชี้วัดใหม่ที่ไทยมีขีดความสามารถปานกลางอันดับ 41 คือ 4.3.19 Patent Publications for AI-Related Technology อีกด้วย โดยโครงสร้างด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) อันดับลดลงมากที่สุดถึง 7 อันดับ จากปีที่แล้ว จากอันดับที่ลดลงของ 4 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 4.2.02 Mobile broadband subscribers 4.2.08 Internet bandwidth speed 4.2.03 Mobile telephone costs และ 4.2.16 ICT service exports แล 2 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 4.2.12 Development & application of tech. และ 4.2.09 Digital/ Technological skills สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) ลดลง 3 อันดับ จากอันดับ 55 มาอยู่ที่อันดับ 58 จากอันดับที่ลดลงอย่างมากของ 2 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 4.4.06 Life expectancy at birth และ 4.4.07 Healthy life expectancy ที่อันดับลดลงจากปีที่แล้วมากถึง 18 และ 16 อันดับตามลำดับ นอกจากนั้น 2 ตัวชี้วัดใหม่ที่เพิ่มเข้ามาในหมวดนี้ ไทยก็มีอันดับค่อนข้างน้อย ได้แก่ 4.4.23 Food waste อันดับ 63 และ 4.4.26 Environmental Performance Index อันดับ 51

สาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) ลดลง 2 อันดับ จากอันดับ 23 มาอยู่ที่อันดับ 25 สาเหตุหลักจากอัตราการเติบโตของจำนวนประชากรไทย โดยเฉพาะจำนวนประชากรอายุน้อยกว่า 15 ปีที่ลดลง จากการที่ไทยเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ สะท้อนใน 2 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 4.1.07 Population – growth และ 4.1.08 Population under 15 years ที่อันดับลดลงถึง 7 และ 5 อันดับ ตามลำดับ และ**การศึกษา (Education)** อันดับ 55 ลดลงจากปีที่แล้ว 1 อันดับ เป็นผลมาจากอันดับที่ลดลงค่อนข้างมากของ 3 ตัวชี้วัดจากการสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ได้แก่ 4.5.15 University education 4.5.14 Primary and secondary education และ 4.5.16 Management education และ 1 ตัวชี้วัดเชิงประจักษ์ (Hard Data) คือ 4.5.06 Secondary school enrollment มีรายละเอียดของผลการจัดอันดับในแต่ละปัจจัยดังนี้

สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance)

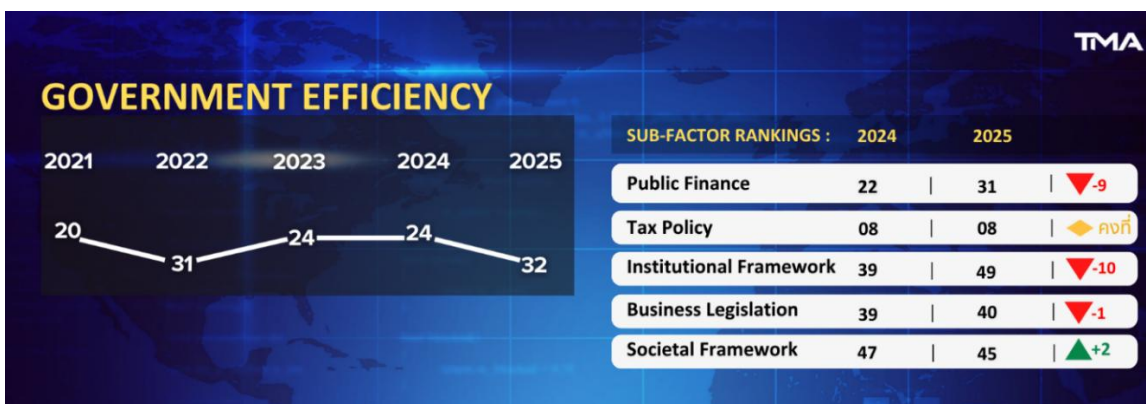

ในปี 2568 สำหรับปัจจัยด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจของไทย ด้านการจ้างงาน (Employment) และการค้าระหว่างประเทศ (International trade) ไทยยังคงอยู่ในอันดับที่ดีมากใน 10 เขตเศรษฐกิจแรกของโลก เช่นเดียวกับปีที่แล้ว แต่ด้านเศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic economy) แม้จะมีอันดับดีขึ้นเล็กน้อยในปีนี้ แต่อันดับยังคงต่ำจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP per capita) และ GDP (PPP) per capita ของไทยที่ค่อนข้างน้อย รวมถึงมุมมองของผู้บริหารภาคธุรกิจ (EOS) ต่อเศรษฐกิจไทยว่ายังคงมีความสามารถน้อยในการปรับตัวต่อวิกฤตการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น (Resilience of the economy) อย่างไรก็ตาม แม้หลาย

ปัจจัยย่อยในด้านนี้ของไทยจะมีอันดับดีขึ้นหรือคงที่จากปี 2567 ได้แก่ ราคาสินค้าและค่าครองชีพ (Prices) ที่อันดับดีขึ้นจากปีก่อน 4 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 13 การค้าระหว่างประเทศ (International Trade) ที่อันดับดีขึ้น 2 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 4 เศรษฐกิจภายในประเทศ (Domestic Economy) ที่อันดับดีขึ้น 1 อันดับจากปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 38 ในปีนี้ และการจ้างงาน (Employment) มีอันดับไม่เปลี่ยนแปลงจากปีที่แล้ว แต่ในภาพรวม ไทยกลับมีพัฒนาการของการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยในปีจายนี้นี้ลดลงจากปีก่อน 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 8 จากการลงทุนระหว่างประเทศ (International Investment) อันดับลดลงจากปีก่อนค่อนข้างมาก ถึง 6 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 30

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ส่วนใหญ่จะเป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับการจ้างงาน ได้แก่ ตัวชี้วัด 1.4.07 Unemployment rate อันดับ 2 ตัวชี้วัด 1.5.01 Consumer price inflation อันดับ 3 ตัวชี้วัด 1.4.02 Employment (%) อันดับ 5 ตัวชี้วัด 1.4.08 Long-term unemployment อันดับ 6 ตัวชี้วัด 1.4.09 Youth employment อันดับ 9 และตัวชี้วัด 1.2.25 Tourism receipts อันดับ 10 ในขณะที่ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด Terms of trade index อันดับ 59 และตัวชี้วัด 1.1.20 GDP per capita อันดับ 57

ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency)

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ ด้านนโยบายภาษี (Tax policy) ของไทยยังคงถูกจัดอันดับอยู่ใน 10 เขตเศรษฐกิจแรกของโลก และมีอันดับคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจากปีก่อน แต่ด้านกรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) และกรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) ยังคงมีอันดับต่ำ โดยลดลง 10 อันดับ และดีขึ้นเล็กน้อย 2 อันดับจากปีก่อน ตามลำดับ โดยในภาพรวมปัจจัยนี้ ปี 2568 มีอันดับลดลง

ค่อนข้างมากถึง 8 อันดับมาอยู่ในอันดับ 32 ซึ่งปัจจัยย่อยที่มีอันดับดีขึ้นมีเพียงปัจจัยเดียว ได้แก่ กรอบการบริหารสังคม (Societal Framework) อยู่ที่อันดับ 45 โดยนโยบายภาษี (Tax policy) มีอันดับคงที่จากปีก่อน ในอันดับ 8 ในส่วนของปัจจัยย่อยที่มีอันดับลดลง ได้แก่ กรอบการบริหารภาครัฐ (Institutional Framework) ลดลง 10 อันดับ จากอันดับ 39 มาอยู่ที่อันดับ 49 การคลังภาครัฐ (Public Finance) ปรับลง 9 อันดับ อยู่ที่อันดับ 31 และกฎหมายธุรกิจ (Business Legislation) ลดลง 1 อันดับ จากอันดับ 39 มาอยู่ที่อันดับ 40

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 2.3.08 Exchange rate stability อันดับ 2 ตัวชี้วัด 2.2.08 Consumption tax rate อันดับ 8 และตัวชี้วัด 2.2.09 Employer social security tax rate อันดับ 9 ส่วนตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 2.4.19 Redundancy costs อันดับ 63 ตัวชี้วัด 2.5.04 Risk of political instability 2.3.11 Transparency รวมถึง 2 ตัวชี้วัดใหม่ในปี คือ 2.3.17 Freely Elected Government และ 2.3.18 Passport Freedom

ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency)

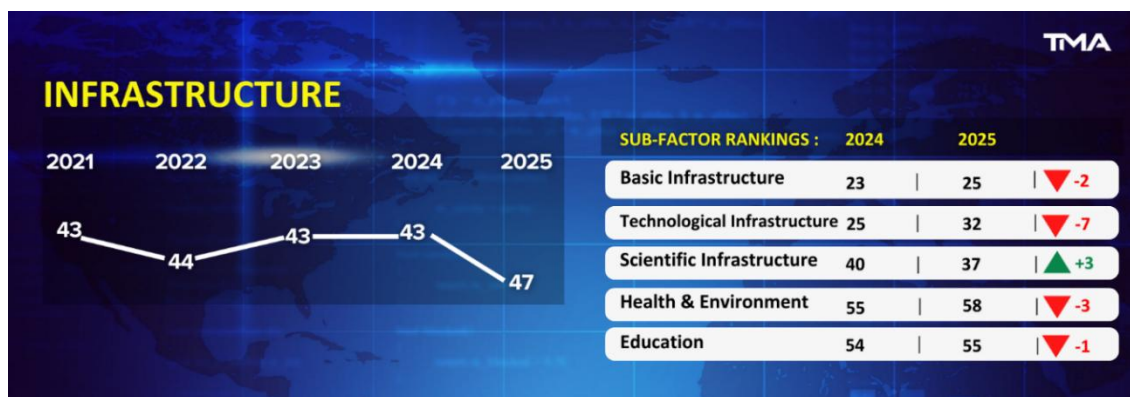

ในปี 2568 ปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ ตลาดแรงงาน (Labor Market) ยังคงเป็นปัจจัยที่ไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันค่อนข้างสูง แม้ในปีจะมีอันดับลดลงจากอัตราการเติบโตของกำลังแรงงาน (Labor force growth) ที่ต่ำลงจากปีก่อน นอกจากนั้น แม้ว่าผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency) จะยังคงเป็นจุดอ่อนของไทย เพราะมีอันดับค่อนข้างต่ำมาตลอด แต่ปีนี้สามารถขยับอันดับดีขึ้นจากอัตราการเติบโตที่แท้จริงของภาพรวมผลิตภาพ (PPP) ของไทยที่ตัวเลขดีขึ้นจากปีที่แล้ว ทั้งนี้ ในภาพรวมปัจจัยนี้ มีอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันลดลงเล็กน้อยจากปีก่อน 4 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 24 จากการที่เกือบทุกปัจจัยย่อย

อันดับลดลง ไม่ว่าจะเป็น ภาคการเงิน (Finance) ที่มีอันดับลดลงมากที่สุดถึง 12 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 36 การบริหารจัดการ (Management Practices) อันดับลดลงถึง 11 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 26 ทศณคติและค่านิยม (Attitudes & Values) อันดับลดลง 4 อันดับ ลงมาที่อันดับ 22 และตลาดแรงงาน (Labor Market) อันดับลดลง 3 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 17 ในปีนี้ ในขณะที่มีเพียงปัจจัยย่อยเดียวคือ ผลผลิตภาพและประสิทธิภาพ (Productivity & Efficiency) ที่ปรับอันดับดีขึ้น 3 อันดับ มาอยู่ที่อันดับ 39 ในปี 2568 ดังเหตุผลที่กล่าวไปข้างต้น

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 3.2.13 Labor force (%) อันดับ 5 ตัวชี้วัด 3.4.08 Customer satisfaction อันดับ 7 ตัวชี้วัด 3.4.14 Total early-stage entrepreneurial activity อันดับ 9 ตัวชี้วัด 3.2.15 Labor force – long-term growth อันดับ 9 และตัวชี้วัด 3.5.03 National culture อันดับ 10 ในขณะที่ตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ยังคงเป็นตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตภาพและประสิทธิภาพ และศักยภาพของ SMEs ได้แก่ ตัวชี้วัด 3.1.03 Labor productivity (PPP) อันดับ 58 ตัวชี้วัด 3.1.01 Overall productivity (PPP) อันดับ 58 และตัวชี้วัด 3.1.09 Small and medium-size enterprises อันดับ 55

โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)

ปัจจัยด้านโครงสร้างพื้นฐานนั้น ด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) ของไทย ยังคงอยู่ในอันดับค่อนข้างดี ถึงแม้ว่าในปีนี้มีอันดับลดลงเล็กน้อย ในขณะที่ด้านโครงสร้างด้านเทคโนโลยี (Technological Infrastructure) และโครงสร้างด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) ไทยมีศักยภาพในการแข่งขันปานกลาง อย่างไรก็ตาม ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) ยังคงมีอันดับต่ำและลดลงจาก

ปีที่ผ่านมาจากการที่ค่าอายุขัยโดยเฉลี่ย และอายุขัยที่มีสุขภาพดีของประชากรโดยรวมลดลง รวมถึงอันดับที่ต่ำของ 2 ตัวชี้วัดใหม่ในด้านนี้เกี่ยวกับขยะอาหาร (Food Waste) และประสิทธิภาพของนโยบายรัฐที่ส่งผลด้าน สิ่งแวดล้อม (Environmental Performance Index) ที่ไทยมีอันดับต่ำ เช่นเดียวกันด้านการศึกษา (Education) ไทยยังคงอยู่ในอันดับต่ำ และมีอันดับลดลงจากปีที่แล้วเล็กน้อย จากผลสำรวจความเห็นของผู้บริหาร (EOS) ใน ประเด็นคุณภาพการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย (University education) และคุณภาพการศึกษาระดับประถมและ มัธยมศึกษา (Primary and secondary education) ส่งผลให้ภาพรวมของปัจจัย ยังคงมีอันดับต่ำและลดลงจากปี 2567 ถึง 4 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 47 โดยเกือบทุกปัจจัยย่อยมีอันดับลดลงจากปีที่แล้ว คือ โครงสร้างด้าน เทคโนโลยี (Technological Infrastructure) ลดลงถึง 7 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 32 สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) อันดับลดลง 3 อันดับจากปี 2567 มาอยู่ที่อันดับ 58 สาธารณูปโภคพื้นฐาน (Basic Infrastructure) ลดลง 2 อันดับลงมาอยู่ที่อันดับ 25 การศึกษา (Education) ลดลง 1 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 55 ในขณะที่โครงสร้างด้านวิทยาศาสตร์ (Scientific Infrastructure) เป็นเพียงปัจจัยย่อยเดียวที่อันดับดีขึ้น 3 อันดับ จากปีก่อนมาอยู่ที่อันดับ 37 จากการขยับอันดับขึ้นของตัวชี้วัดด้านทรัพย์สินทางปัญญาและสิทธิบัตร

ทั้งนี้ สำหรับปัจจัยนี้ ตัวชี้วัดที่เป็นจุดแข็ง (Strengths) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 4.2.01 Investment in Telecommunications และตัวชี้วัด 4.3.11 Graduates in Sciences อันดับ 8 ส่วนตัวชี้วัดที่เป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของไทย ได้แก่ ตัวชี้วัด 4.2.16 ICT service exports และตัวชี้วัด 4.4.12 Energy intensity ที่ ต่างก็อยู่ในอันดับ 66 รวมถึงตัวชี้วัด 4.4.14 Water use efficiency และตัวชี้วัด 4.4.28 Pollution problems ที่ อยู่ในอันดับ 64 เท่ากัน

ไทยกับเขตเศรษฐกิจในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน (ASEAN)

จากเขตเศรษฐกิจในสมาชิกประชาคมอาเซียนรวม 10 เขตเศรษฐกิจ ยังคงมีเพียง 5 เขตเศรษฐกิจ คือ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ ที่ได้รับการจัดอันดับโดย IMD ซึ่งเขตเศรษฐกิจที่มีอันดับ ความสามารถในการแข่งขันสูงสุดของอาเซียนในปี 2568 ยังคงเป็นสิงคโปร์ อันดับ 2 โดยที่น่าสนใจคือ มาเลเซียมี พัฒนาการขีดความสามารถดีขึ้นจากปีก่อนอย่างมากถึง 11 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 23 ทำให้กลับมาเรียงอันดับ 2 ของ อาเซียนได้ดังเดิม ในขณะที่ไทยและอินโดนีเซีย ต่างก็มีอันดับลดลงค่อนข้างมากในปีนี้ โดยไทยลดลง 5 อันดับจาก

ปีก่อน มาอยู่ที่อันดับ 30 ส่วนอินโดนีเซียลดลงถึง 13 อันดับมาอยู่ที่อันดับ 40 ตามมาด้วยฟิลิปปินส์ แม้จะมีอันดับดีขึ้นเล็กน้อย 1 อันดับจากปีที่แล้วมาอยู่ที่อันดับ 51 แต่ก็ยังคงรั้งท้ายอาเซียนเช่นเดิมกับผลปี 2567

ทั้งนี้ ในปี 2568 เขตเศรษฐกิจอย่างมาเลเซีย สามารถกลับขึ้นมาผงาดในอันดับ 2 ของอาเซียนได้ จากการที่เกือบทุกปัจจัยมีอันดับดีขึ้น กล่าวคือปัจจัยด้านประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ที่ต่างก็มีอันดับดีขึ้นถึง 8 อันดับ และสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) มีอันดับดีขึ้น 4 อันดับจากปีที่แล้ว โดยตัวชี้วัดที่มีพัฒนาการดีขึ้นอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้อันดับดีขึ้น จะเป็นตัวชี้วัดเกี่ยวกับรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติ อัตราการเติบโตที่แท้จริงของการลงทุนในสินทรัพย์ถาวรของประเทศ อัตราการว่างงานในระยะยาว อัตราการเติบโตที่แท้จริงของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อประชากร และอัตราส่วนการลงทุนด้านวิจัยและการลงทุนของภาคเอกชน ส่วนฟิลิปปินส์ มีอันดับดีขึ้นเพียง 1 อันดับ ในขณะที่ สิงคโปร์ และไทย อันดับลดลงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม ในปีนี้อินโดนีเซียอันดับปรับลดค่อนข้างมากถึง 13 อันดับ เป็นผลมาจากปัจจัยส่วนใหญ่อันดับลดลง ไม่ว่าจะเป็น ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ที่อันดับลดลง 12, 11 และ 5 อันดับตามลำดับ โดยตัวชี้วัดที่มีพัฒนาการลดค่อนข้างมากคือตัวชี้วัดด้านเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยน การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดที่มากขึ้น และสัดส่วนการให้เงินอุดหนุนของภาครัฐต่อภาคเอกชนที่ลดลงจากปีก่อน

เมื่อพิจารณาเป็นรายปัจจัยจะเห็นได้ว่าสิงคโปร์ ยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจที่มีอันดับทั้งอันดับภาพรวม และอันดับของปัจจัยทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ สมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) และโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) สูงที่สุดในเขตเศรษฐกิจกลุ่มภูมิภาคอาเซียน (ASEAN) ที่ได้รับการจัดอันดับ ในขณะที่ด้านประสิทธิภาพของภาคธุรกิจ (Business Efficiency) ของไทย ถือว่ามีศักยภาพสูง เพราะเป็นรองเพียงแค่สิงคโปร์ เท่านั้น ส่วนไทยมีเพียงด้านสมรรถนะทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ที่ยังสามารถมีศักยภาพเหนือทั้ง มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ทั้งนี้ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ยังคงเป็นประเด็นเดิม ที่ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญและเร่งพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะเรื่องสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (Health & Environment) และการศึกษา (Education) ที่ไทยยังคงมีอันดับต่ำและอันดับลดลงจากปีก่อน รวมถึงประสิทธิภาพของภาครัฐ (Government Efficiency) ที่ไทยอันดับลดลงอย่างมาก จากผลสำรวจความเห็นของผู้บริหารภาคธุรกิจ (EOS) สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในรัฐบาลที่ลดลง รวมถึงในประเด็นของการส่งเสริมให้ภาคเอกชนไทยสามารถแข่งขันได้ และการเงินการคลังที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน

บทสรุป

ผลการจัดอันดับความสามารถในการแข่งขัน ปี 2568 โดย IMD พบว่า เขตเศรษฐกิจที่มีขีดความสามารถในการแข่งขันสูง ยังคงเป็นเขตเศรษฐกิจในทวีปยุโรปถึง 5 ประเทศ ได้แก่ สวิตเซอร์แลนด์ เดนมาร์ก ไอร์แลนด์ สวีเดน และเนเธอร์แลนด์ ตามมาด้วยเอเชีย 3 ประเทศ คือ สิงคโปร์ ฮองกง และไต้หวัน และตะวันออกกลาง 2 ประเทศ คือ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ และกาตาร์

สำหรับประเทศไทย ในปี 2568 อันดับตกลงจากปีที่แล้วถึง 5 อันดับ กลับมาอยู่ที่อันดับ 30 เท่ากับปี 2566 ซึ่งน่าสนใจว่าไทยจะสามารถขับเคลื่อนประเทศไทยไปข้างหน้าท่ามกลางความท้าทายรอบด้านได้อย่างไร โดยเฉพาะประเด็นที่ยังเป็นจุดอ่อนของไทยตลอดมาคือ ด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรมนุษย์และคุณภาพชีวิตคือ การศึกษา และสิ่งแวดล้อม ที่มีผลต่อสุขภาพของประชากรที่ไทยยังอยู่ในอันดับต่ำ และมีอันดับลดต่ำลงอีกในปีนี้ ซึ่งประเด็นเหล่านี้เป็นปัจจัยพื้นฐานสำคัญที่จะสนับสนุนขีดความสามารถในด้านอื่น ๆ ของประเทศ อันจะส่งผลให้ประเทศไทยมีอันดับความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมที่ดีขึ้น รวมถึงภาครัฐในฐานะผู้กำหนดและดำเนินนโยบาย ที่ในปีนี้อันดับของประสิทธิภาพของภาครัฐไทยก็ลดลงจากปีก่อนอย่างมาก สะท้อนให้เห็นความจำเป็นที่ภาครัฐต้องปรับเปลี่ยน และพิจารณาประเด็นที่ยังเป็นจุดอ่อน ข้อท้าทายทั้งหมดเป็นวาระเร่งด่วนในการขับเคลื่อนโดยมีเป้าหมายและแผนการดำเนินการที่เป็นรูปธรรมในทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างโอกาส ความหวัง และอนาคตของไทยต่อไป